

HYVÄKSYTYT TEKSTIT

P8_TA(2017)0124

Pakolais- ja muuttovirtojen käsittely: EU:n ulkoisten toimien merkitys

Euroopan parlamentin päätöslauselma 5. huhtikuuta 2017 pakolais- ja muuttovirtojen käsittelystä: EU:n ulkoisten toimien merkitys (2015/2342(INI))

Euroopan parlamentti, joka

- ottaa huomioon Euroopan unionista tehdyn sopimuksen (SEU) 3, 8 ja 21 artiklan ja Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (SEUT) 80, 208 ja 216 artiklan,
- ottaa huomioon kesäkuussa 2016 julkaistun Euroopan unionin ulko- ja turvallisuuspoliittisen globaalistrategian,
- ottaa huomioon komission tiedonannot: ”Euroopan muuttoliikeagenda”, 13. toukokuuta 2015 (COM(2015)0240), ”Pakkomuutto ja kehitys”, 26. huhtikuuta 2016 (COM(2016)0234), ”Euroopan muuttoliikeagendaan perustuva uusi kumppanuuskehys kolmansien maiden kanssa”, 7. kesäkuuta 2016 (COM(2016)0385) ja ”Lisätään Euroopan investointeja kasvuun ja työllisyyteen: Euroopan strategisten investointien rahaston toinen toimintakausi ja uusi Euroopan ulkoinen investointiohjelma”, 14. syyskuuta 2016 (COM(2016)0581), sekä komission ja unionin ulkoasioiden ja turvallisuuspolitiikan korkean edustajan yhteiset tiedonannot ”EU:n ulkoisen toiminnan rooli Euroopan pakolaiskriisin ratkaisemisessa”, 9. syyskuuta 2015, (JOIN(2015)0040), ”Muuttoliike keskisen Välimeren reitillä – Muuttovirtojen hallinta ja ihmishenkien pelastaminen, 25. tammikuuta 2017 (JOIN(2017)0004) ja ”Euroopan naapuruuspolitiikan tarkistus”, 18. marraskuuta 2015 (JOIN(2015)0050),
- ottaa huomioon yleisten asioiden neuvoston 3. toukokuuta 2012 antamat päätelmät maahanmuuttoa ja liikkuvuutta koskevasta kokonaisvaltaisesta lähestymistavasta (GAMM),
- ottaa huomioon Eurooppa-neuvoston 25.–26. kesäkuuta, 15. lokakuuta ja 17.–18. joulukuuta 2015 sekä 17.–18. maaliskuuta ja 28. kesäkuuta 2016 antamat päätelmät muuttoliikkeestä,
- ottaa huomioon muuttoliikkeestä EU:n kehitysyhteistyössä 12. joulukuuta 2014, muuttoliikkeestä 12. lokakuuta 2015, EU:n lähestymistavasta pakkomuuttoon ja kehitykseen 12. toukokuuta 2016 ja muuttoliikkeen ulkoisista näkökohdista 23. toukokuuta 2016 annetut neuvoston päätelmät,

- ottaa huomioon 17. lokakuuta 2016 annetut ulkoasiainneuvoston päätelmät kumppanuuden prioriteeteista ja sopimuksista Jordanian ja Libanonin kanssa,
- ottaa huomioon Luxemburgissa 8. lokakuuta 2015 pidetyn, itäisen Välimeren ja Länsi-Balkanin reittiä käsitelleen korkean tason konferenssin julkilausuman,
- ottaa huomioon Vallettassa 11.–12. marraskuuta 2015 pidetyssä huippukokouksessa hyväksytyt poliittisen julistuksen ja toimintasuunnitelman,
- ottaa huomioon 16. syyskuuta 2016 Bratislavassa pidetyn huippukokouksen päätelmät,
- ottaa huomioon Euroopan tilintarkastustuomioistuimen erityiskertomuksen nro 9/2016 ”EU:n ulkoiseen muuttoliikepolitiikkaan liittyvä varainkäyttö eteläisen Välimeren alueen maissa ja itäisissä naapurisuusmaissa vuoteen 2014 asti”,
- ottaa huomioon pakolaisten oikeusasemaa koskevan YK:n yleissopimuksen ja pöytäkirjan sekä keskeiset kansainväliset ihmisoikeussopimukset, Euroopan ihmisoikeussopimuksen ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan,
- ottaa huomioon Geneven yleissopimukset ja niiden lisäpöytäkirjat, jotka koskevat aseellisen selkkauksen toteutusta ja joilla pyritään rajoittamaan sen vaikutuksia,
- ottaa huomioon Yhdistyneiden kansakuntien kestävä kehityksen huippukokouksen 25. syyskuuta 2015 antaman päätöslauselman ”Transforming our world: the 2030: Agenda for Sustainable Development”,
- ottaa huomioon laajojen pakolais- ja muuttoliikevirtojen käsittelyä koskevan Yhdistyneiden kansakuntien yleiskokouksen korkean tason kokouksen 19. syyskuuta 2016 antaman New Yorkin julkilausuman ja sen liitteet ”kokonaisvaltainen kehys pakolaisten tilanteeseen reagoimiseksi” ja ”kohti globaalia sopimusta turvallisesta, hallitusta ja laillisesta muuttoliikkeestä”,
- ottaa huomioon aiemmat, erityisesti 9. heinäkuuta 2015 Euroopan naapuruuspolitiikan uudelleentarkastelusta¹, 8. maaliskuuta 2016 naispuolisten pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden tilanteesta EU:ssa², 12. huhtikuuta 2016 Välimeren tilanteesta ja tarpeesta kokonaisvaltaiselle EU:n lähestymistavalle muuttoliikkeeseen³, 13. syyskuuta 2016 EU:n Afrikka-hätärahastosta: kehitysapuun ja humanitaariseen apuun liittyvät vaikutukset⁴, ja 25. lokakuuta 2016 ihmisoikeuksista ja muuttoliikkeestä kolmansissa maissa⁵ antamansa päätöslauselmat,
- ottaa huomioon työjärjestyksen 52 artiklan,
- ottaa huomioon ulkoasiainvaliokunnan ja kehitysvaliokunnan työjärjestyksen 55 artiklan mukaisesti järjestämät yhteiskokoukset,

¹ Hyväksytyt tekstit, P8_TA(2015)0272.

² Hyväksytyt tekstit, P8_TA(2016)0073.

³ Hyväksytyt tekstit, P8_TA(2016)0102.

⁴ Hyväksytyt tekstit, P8_TA(2016)0337.

⁵ Hyväksytyt tekstit, P8_TA(2016)0404.

- ottaa huomioon ulkoasiainvaliokunnan ja kehitysvaliokunnan mietinnön sekä budjettivaliokunnan ja kansalaisvapauksien sekä oikeus- ja sisäasioiden valiokunnan lausunnot (A8-0045/2017),
- A. toteaa, että siirtolaisuus on YK:n ihmisoikeuksien yleismaailmallisen julistuksen 13 artiklassa vahvistettu ihmisoikeus; katsoo, että ihmisillä olisi oltava oikeus elää kotimaassaan ja synnyinseudullaan, jossa he ovat kasvaneet ja jossa heillä on kulttuuriset ja sosiaaliset juurensa;
- B. toteaa, että ihmisten liikkuvuus on ennätysellisen korkealla tasolla, ja maailmassa on eri syistä 244 miljoonaa kansainvälistä muuttajaa, jotka ovat lähteneet sekä vapaaehtoisesti että vasten tahtoaan; ottaa huomioon, että tällainen kansainvälinen muuttoliike tapahtuu pääasiassa saman alueen sisällä ja kehitysmaiden välillä; toteaa, että Kansainvälisen siirtolaisjärjestön (IOM) tietojen mukaan enemmistö kansainvälistä muuttajista on naisia Euroopassa (52,4 prosenttia) ja Pohjois-Amerikassa (51,2 prosenttia); toteaa, että etelä–etelä-muuttoliike on kasvanut verrattuna etelä–pohjoinen-muuttoliikkeeseen, ja että vuonna 2015 90,2 miljoonaa kehitysmaissa syntyntä kansainvälistä muuttajaa oleskeli muissa eteläisen pallonpuoliskon valtioissa ja 85,3 miljoonaa etelässä syntyntä oleskeli pohjoisen pallonpuoliskon maissa;
- C. toteaa, että yhä suurempi määrä ilman huoltajaa olevia alaikäisiä ylittää Välimeren ja huolimatta pelastusoperaatioiden määrän kasvusta kuolemantapausten määrä Välimerellä kasvaa edelleen (IOM:n tietojen mukaan 5 079 vuonna 2016 ja 3 777 vuonna 2015);
- D. ottaa huomioon, että Yhdistyneiden kansakuntien pakolaisasiain päävaltuutetun viraston (UNHCR) mukaan vuonna 2015 ennätysmäärä, 65,3 miljoonaa ihmistä, mukaan lukien 40,8 miljoonaa maan sisällä siirtymään joutunutta ja 21,3 miljoonaa pakolaista joutui siirtymään konfliktien, väkivallan, ihmisoikeusloukkausten ja kansainvälisen humanitaarisen oikeuden rikkomisen sekä epävakauden takia; toteaa, että tämä on tapahtunut sen lisäksi, että monet ihmiset ovat jo muutenkin joutuneet siirtymään luonnonkatastrofien, epätasa-arvon, köyhyyden, puutteellisten sosiaalis-taloudellisten tulevaisuudennäkymien, ilmastonmuutoksen, vakavasti otettavien ja tehokkaiden pitkän ajan kehityspoliittikkojen puutteen ja muuttovirtojen taustalla olevien rakenteellisten ongelmien määrätietoiseen ratkaisemiseen tarvittavan poliittisen tahdon puutteen takia; toteaa, että UNHCR:n arvion mukaan valtiottomia henkilöitä on ainakin 10 miljoonaa;
- E. toteaa, että tällä hetkellä saatavilla olevien tietojen mukaan pakolaisten määrä on kasvanut yli 50 prosenttia viiden viime vuoden aikana; toteaa, että tähän hätkähdyttävään kasvuun vaikuttavat monet tekijät, muun muassa kaikkein pienimmät pakolaisten vapaaehtoisen paluun määrät sitten 1980-luvun, se, että sellaisten pakolaisten määrä, joille tarjotaan paikallista kotouttamista, on pysynyt rajallisena ja se, että uudelleensijoitettavien lukumäärä on pysynyt vakaasti noin 100 000 henkilössä vuodessa;
- F. toteaa, että 6,7 miljoonaa pakolaista elää pitkittyneissä pakkomuuttotilanteissa – joiden arvioidaan kestävän keskimäärin 26 vuotta – täysin vailla tulevaisuudennäkymiä; toteaa, että kestäviä ratkaisuja näihin tilanteisiin on edelleen aivan liian vähän ja että tämän vuoksi pakkomuuttoa on tarkasteltava humanitaarisen haasteen lisäksi myös poliittisena ja kehitykseen liittyvänä haasteena;

- G. toteaa, että tämä globaali haaste edellyttää kansainväliseen yhteistyöhön ja synergioihin perustuvaa kokonaisvaltaista lähestymistapaa sekä koordinoituja ja konkreettisia ratkaisuja, jotka eivät voi olla pelkkää reagoitua vaan niissä on myös ennakoitava mahdollisia tulevia kriisejä; toteaa, että 86 prosenttia maailman pakolaisista elää köyhillä alueilla ja että kaikkein köyhimmät maat ovat vastaanottaneet kaikista pakolaisista 26 prosenttia, minkä vuoksi niiden kapasiteetti on venytetty äärimmilleen ja niitä uhkaa oman sosiaalisen ja taloudellisen koheesion ja kehityksen epävakaus; toteaa, että näillä mailla on vain harvoin välineitä, joiden avulla voidaan suojella muuttajien oikeuksia, tai niillä ei ole lainkaan turvapaikkoihin liittyviä välineitä; toteaa, että EU:hun vuonna 2015 saapuneiden miljoonan ihmisen osuus unionin väestöstä oli 0,2 prosenttia, mikä on suhteessa paljon vähemmän kuin naapurimaiden vastaava osuus (jopa 20 prosenttia) ja Euroopassa 1990-luvulla vallinnut taso;
- H. toteaa, että pakolaiset, maan sisäiset pakolaiset ja muuttajat ovat oikeudellisesti erilaisia ihmisryhmiä, vaikka todellisuudessa kyse on usein laajamittaisista, useista eri ryhmistä koostuvista muuttoliikkeistä erilaisten rajoja ylittävien poliittisten, taloudellisten, sosiaalisten, kehityksellisten, humanitaaristen ja ihmisoikeuksiin liittyvien vaikutusten takia; toteaa, että kaikkien muuttoliikkeessä osallisina olevien henkilöiden ihmisarvon on oltava kaikkien asiaankuuluvien unionin poliitikkojen keskipisteenä; toteaa, että lisäksi pakolaisia ja turvapaikanhakijoita on kohdeltava aina heidän asemansa mukaisesti eikä heiltä saa missään tapauksessa kieltää asiaankuuluvista kansainvälisistä sopimuksista ja Euroopan unionin perusoikeuskirjasta johtuvien oikeuksien nauttimista; toteaa, että pakolaisten ja muuttajien välisen oikeudellisen eron ei pidä katsoa osoittavan, että taloudellisiin syihin tai paremman elämän etsimiseen perustuva muuttoliike olisi vähemmän oikeutettua tai ylevää kuin vainon pakeneminen; toteaa, että useimmissa tapauksissa konfliktitilanteissa, epävakaisissa ja levottomissa tilanteissa sekä poliittiset oikeudet että taloudelliset oikeudet ovat muiden keskeisten ihmisoikeuksien tavoin uhattuina, ja pakkomuuton seurauksena niihin kohdistuu yhä haasteita;
- I. toteaa, että Sahelin alueen jatkuva elintarvike- ja ravintokriisi heikentää ihmisten selviytymiskykyä, mitä pahentavat kriisien nopea toistuminen, peruspalvelujen puuttuminen ja alueen konfliktit; toteaa, että tilanne aiheuttaa lisää muuttoliikettä;
- J. toteaa, että muuttajat joutuvat matkansa joka vaiheessa alttiiksi kaikenlaisille fyysisille ja psyykkisille vaaroille, myös väkivallalle, ihmiskaupalle ja hyväksikäytölle sekä seksuaaliselle ja sukupuoleen perustuvalla hyväksikäytöllä; ottaa huomioon, että tämä koskee erityisesti heikossa asemassa olevia väestöryhmiä, kuten naisia (esimerkiksi perheistään huolehtivia naisia tai raskaana olevia naisia), lapsia – riippumatta siitä, ovatko nämä ilman huoltajaa olevia, heistä eroon joutuneita tai yhdessä perheensä kanssa – hlbt-ihmisiä, vammaisia henkilöitä, kiireellistä lääketieteellistä hoitoa tarvitsevia ja ikääntyneitä henkilöitä; ottaa huomioon, että näille heikossa asemassa oleville ryhmille olisi kiireellisesti annettava humanitaarista suojelua ja varmistettava pääsy suojelu- ja edelleenohjausmekanismeihin, oleskeluasemaan ja peruspalveluihin, myös terveydenhuoltoon osana heidän uudelleensijoittamistaan tai heidän turvapaikkahakemuksensa käsittelyn ajaksi sovellettavan lainsäädännön mukaisesti;
- K. toteaa, että ihmisten liikkuvuuden lisääntyminen, jos sitä ohjataan turvallisesti, hallitusti, laillisesti ja vastuullisesti sekä ennalta ehkäisevästi, voi vähentää muuttajien ja pakolaisten suojattomuutta, tuoda huomattavia etuja sekä vastaanottaville maille että muuttajille, kuten Agenda 2030 -ohjelmassa todetaan, ja voi myös olla merkittävä kasvutekijä vastaanottaville maille ja myös EU:lle; toteaa, että näitä etuja aliarvioidaan

yleisesti; toteaa, että EU:n on saatava aikaan toimivia ratkaisuja, kuten turvautuminen vierastyöntekijöihin unionin väestön ikääntymisen ennakoimiseksi, jotta voidaan varmistaa tasapaino EU:n aktiivisen väestön ja muiden kuin työssäkäyvien välillä ja vastata työmarkkinoiden erityistarpeisiin;

- L. toteaa, että Euroopan unioni on mobilisoinut erilaisia sisäisiä ja ulkoisia välineitä, mutta vaikuttaa keskittyneen liikaa lyhyen aikavälin toimiin ja muuttoliikkeiden pienentämiseen tai pysäyttämiseen; toteaa, että tällainen lyhytnäköinen lähestymistapa ei korjaa pakkomuuton ja muuttoliikkeen syitä eikä vastaa muuttajien humanitaarisia tarpeita; toteaa, että EU:n kriisinhallinta- ja konfliktinestovälineitä on edelleen parannettava, sillä pakkomuuton perimmäisenä syynä ovat useimmiten väkivaltaiset konfliktit;
- M. ottaa huomioon, että Euroopan tilintarkastustuomioistuin on ilmaissut vakavia epäilyjä EU:n ulkoiseen muuttoliikepolitiikkaan liittyvän varainkäytön vaikuttavuudesta myös muuttajien ihmisoikeuksia koskevissa hankkeissa; ottaa huomioon, että tilintarkastustuomioistuin totesi myös, että turvallisuus ja rajavalvonta olivat määräävässä asemassa EU:n muuttoliikepolitiikkaan liittyvässä varainkäytössä;
- N. ottaa huomioon, että humanitaarisen avun, joka perustuu tarpeisiin sekä ihmisyyden, puolueettomuuden ja itsenäisyyden periaatteiden kunnioittamiseen ja kansainvälisen humanitaarisen oikeuden ja Geneven sopimuksen ja sen lisäpöytäkirjojen mukaisten ihmisoikeuksien noudattamiseen, on oltava kaikkien Euroopan unionin toteuttamien ulkoisen toimien keskiössä; muistuttaa, että avun on oltava riippumaton eli siihen ei saa liittyä minkäänlaisia poliittisia, taloudellisia tai turvallisuusnäkökohtia eikä minkäänlaista syrjintää;
- O. katsoo, että ihmisoikeuksiin perustuvan maahanmuuttopolitiikan menestyksellä täytäntöönpano edellyttää, että kyseenalaistetaan maahanmuuttoa koskevia kielteisiä käsityksiä ja kehitetään myönteisiä narratiiveja, joissa muuttoliike kuvataan vastaanottavien valtioiden mahdollisuutena ääriliikkeiden ja populismin torjumiseksi;
- P. toteaa, että EU:n vastuulla on tukea sen täytäntöönpanokumppaneita nopean, tehokkaan ja laadukkaan tuen ja suojelun toteuttamisessa ja että sen olisi oltava vastuussa myös tukea tarvitsevasta väestöstä; katsoo, että EU:n kumppanit tarvitsevat tätä varten oikea-aikaista ja ennakoitavaa rahoitusta ja että päätöksissä, jotka koskevat rahoituksen jakamista muuttuville tai uusille painopisteille, olisi annettava niille riittävästi aikaa suunnitteluun ja lieventävien toimenpiteiden toteuttamiseen;
- Q. katsoo, että hajautettu yhteistyö voi auttaa saamaan paremman käsityksen maan sisällä siirtymään joutuneiden, muuttajien ja pakolaisten kulttuurista ja tarpeista sekä lisätä paikallisen väestön tietoisuutta maahanmuuttajien alkuperämaissaan kohtaamista haasteista; toteaa, että Euroopan paikallis- ja aluehallinnot voivat auttaa ratkaisevalla tavalla puuttumista näihin perimmäisiin syihin valmiuksia kehittämällä;
- R. toteaa, että Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 21 artiklassa todetaan yksiselitteisesti, että ”unionin toiminta kansainvälisellä tasolla perustuu sen perustamisen, kehittämisen ja laajentumisen johtoajatuksena oleviin periaatteisiin, joita unioni pyrkii edistämään muualla maailmassa, ja että näitä periaatteita ovat demokratia, oikeusvaltio, ihmisoikeuksien ja perusvapauksien yleismaailmallisuus ja jakamattomuus, ihmisarvon kunnioittaminen, tasa-arvo ja yhteisvastuu sekä Yhdistyneiden kansakuntien peruskirjan periaatteiden ja kansainvälisen oikeuden

noudattaminen”; toteaa, että Lissabonin sopimuksen 208 artiklan mukaan kehitysyhteistyön tavoitteena on köyhyyden vähentäminen ja lopulta sen poistaminen kolmansissa maissa;

Kattavat ja periaatteelliset unionin toimet liikkuvuuden aiheuttamiin haasteisiin vastaamiseksi

1. toteaa, että tämänhetkisessä maailmassa ihmisten liikkuvuus on ennätysellistä ja että kansainvälisen yhteisön on kiireellisesti ryhdyttävä vahvistamaan yhteistä vastausta tämän muuttoliikkeen tuomiin haasteisiin ja mahdollisuuksiin; korostaa, että tämän vastauksen on perustuttava solidaarisuuden periaatteeseen eikä pelkästään turvallisuuskäsitteeseen ja sen ohjaavana periaatteena on oltava kaikkien niiden henkilöiden oikeuksien ja ihmisarvon suojeleminen, jotka ovat mistä tahansa syystä joutuneet pakenemaan kodeistaan paremman ja turvallisemman elämän toivossa; korostaa, että kaikissa vastauksissa olisi kiinnitettävä erityistä huomiota heikoimmassa asemassa oleviin, ja niihin olisi sisällytettävä heidän auttaminen kotimaassaan; painottaa, että vaikka pakolaisten ja muuttajien kohtelussa sovelletaan erilaisia lainsäädäntökehyksiä, heillä on samat universaalit ihmisoikeudet ja perusvapaudet, jotka on turvattava henkilöiden oikeudellisesta asemasta riippumatta; muistuttaa, että EU:n on pidettävä kiinni arvoistaan ja periaatteistaan kaikissa yhteisissä politiikoissa ja edistettävä niitä ulkosuhteissaan, myös Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 21 artiklassa määritellyistä arvoista ja periaatteista; muistuttaa, että unionin ulkopoliittisten toimien on oltava johdonmukaisia keskenään sekä muiden ulkoista ulottuvuutta koskevien toimien kanssa;
2. painottaa, että näin suuri ihmisten liikkuvuus johtuu moninaisista ja monimutkaisista syistä, jotka edellyttävät näyttöön perustuvia päätöksiä sen osatekijöiden erittelemiseksi ja kohdennettujen poliittisten toimien kehittämiseksi; painottaa, että EU:n ja sen jäsenvaltioiden on otettava huomioon nykytilanne ja kehitettävä todellisten tietojen ja EU:n etujen perusteella uusi lähestymistapa ihmisten liikkuvuuteen edistämällä ihmisten selviytymiskykyä parantamalla peruspalvelujen, erityisesti koulutuksen, saatavuutta sekä heidän integroitumistaan ja panostaan paikallisissa tilanteissa tarjoamalla työllistymismahdollisuuksia sekä mahdollisuuksia työllistää itsensä;
3. korostaa, että kansainvälinen muuttoliike voi tukea sosiaalis-taloudellista kehitystä, kuten se on ennenkin tehnyt, ja että tässä yhteydessä on käytettävä myönteistä narratiivia, jolla edistetään ilmiön ja siihen liittyvien yhteisten hyötyjen todellista ja objektiivista ymmärrystä muukalaisvihamielisten, populististen ja kansallismielisten puheenvuorojen torjumiseksi; panee siksi tyytyväisenä merkille YK:n käynnistämän Yhdessä-kampanjan, jolla vähennetään kielteisiä käsityksiä ja asenteita pakolaisia ja maahanmuuttajia kohtaan, ja kehottaa EU:n toimielimiä tekemään täysimääräistä yhteistyötä YK:n kanssa tämän kampanjan tukemiseksi; korostaa, että on otettava käyttöön maailmanlaajuisia, eurooppalaisia ja paikallisia keskipitkän ja pitkän aikavälin politiikkatoimia sen sijaan, että toimitaan yksinomaan välittömien poliittisten paineiden tai kansallisiin vaaleihin liittyvien näkökohtien ohjaamina; korostaa, että näiden toimien on oltava johdonmukaisia, mielekkäitä, osallistavia ja joustavia, jotta voidaan säännellä muuttoliikettä tavallisena inhimillisenä ilmiönä ja käsitellä rajojen hallintaa, heikossa asemassa olevien väestöryhmien sosiaalista suojelua sekä pakolaisten ja muuttajien kotouttamista koskevia oikeutettuja huolenaiheita;
4. korostaa, että humanitaarisen avun järjestelmä on äärimmäisen ylikuormitettu ja että sen taloudelliset resurssit eivät koskaan riitä vastaamaan pakkomuutosta aiheutuviin

kriiseihin erityisesti siksi, että suurin osa niistä on pitkittyneitä; panee merkille komission huhtikuussa 2016 antamassa tiedonannossa ”Pakkomuutto ja kehitys” esitettyä uutta poliittista kehystä askeleena oikeaan suuntaan ja kehottaa ulkosuhdehallintoa ja komissiota panemaan sen täytäntöön uudessa kumppanuuskehelyksessä kolmansien maiden kanssa; panee merkille, että on tärkeää soveltaa kattavaa ja entistä kestävämpää lähestymistapaa muuttoliikkeeseen ja myös edistää humanitaarisen avun ja kehityksen yhteyksiä, ja toteaa, että erilaiset kumppanit, kuten alueelliset toimijat, hallitukset, paikallisviranomaiset, maahanmuuttajayhteisöt, kansalaisyhteiskunta, johon myös pakolais- ja maahanmuuttajajärjestöt kuuluvat, paikalliset uskonnolliset yhdyskunnat ja asianomaiset kansalaisjärjestöt sekä yksityinen sektori, olisi otettava mukaan kehittämään kohdennettuja näyttöön perustuvia strategioita tähän haasteeseen vastaamiseksi, ja samalla olisi myönnettävä, että humanitaarinen apu ei ole kriisinhallintaväline, kuten humanitaarista apua koskevassa eurooppalaisessa konsensuksessa todetaan;

5. painottaa, että EU:n kehitysyhteistyössä olisi jatkossakin käsiteltävä ja poistettava tehokkaasti pakkomuuton ja siirtolaisuuden perussyitä, erityisesti aseellisia konflikteja, kaikenlaista väkivaltaa, huonoa hallintoa, köyhyyttä, taloudellisten mahdollisuuksien puutetta ja ilmastonmuutosta, torjumalla valtioiden haurautta, edistämällä rauhaa ja turvallisuutta, konfliktinratkaisua ja konfliktin jälkeisiä sovitteluprosesseja, oikeudenmukaisuutta ja tasa-arvoa, ja vahvistamalla instituutioita, hallinnollisia valmiuksia, demokratiaa, hyvää hallintotapaa, oikeusvaltioperiaatetta ja ihmisoikeuksien ja perusvapauksien kunnioittamista uuden vuoteen 2030 ulottuvan toimintaohjelman kestävästä kehityksestä koskevan tavoitteen 16 sekä Yhdistyneiden kansakuntien peruskirjan ja kansainvälisen oikeuden periaatteiden mukaisesti;
6. painottaa tarvetta keskittyä muuttoilmiön sosioekonomisiin näkökohtiin, tehdä tarvittavat maakohtaiset arviot pakkomuuton ja siirtolaisuuden perussyistä ja kannustaa lähtömaita hyväksymään ja ottamaan käyttöön toimenpiteitä ja politiikkoja, joilla saadaan aikaan ihmisarvoisia työpaikkoja ja todellisia taloudellisia mahdollisuuksia, jotta muutto olisi valinta eikä pakko; kehottaa unionia jatkamaan toimintapolitiikkaa, jolla pyritään vähentämään köyhyyttä ja lopulta poistamaan se kokonaan, torjumaan epätasa-arvoa ja elintarvikepulaa, edistämään talouskehitystä, torjumaan korruptiota ja parantamaan julkisia peruspalveluja; katsoo, että menestyksensä politiikassa olisi tunnustettava tarve luoda taloudellista selviytymiskykyä sekä vastaanottavissa maissa että alkuperämaissa; korostaa tarvetta parantaa kehitykseen vaikuttavien politiikkojen johdonmukaisuutta;
7. painottaa, että työpaikat ja taloudelliset mahdollisuudet ovat ratkaisevan tärkeitä pakkomuutosta seuraavan suojattomuuden lieventämiseksi; kehottaa Euroopan unionia auttamaan muuttajia ja pakolaisia siirtymään paikkoihin, joissa tarjotaan näitä mahdollisuuksia, auttamaan luomaan mahdollisuuksia heidän oleskelupaikassaan (myös poistamalla esteitä työmarkkinoille pääsyltä) sekä auttamaan heitä kehittämään uusia taitoja, jotka vastaavat paremmin paikallisten työmarkkinoiden tarpeita;
8. on tyytyväinen EU:n – maailman suurimpana lahjoittajana – sitoutumiseen humanitaariseen apuun, jolla pyritään parantamaan pakolaisten elinoloja; kehottaa EU:ta ja jäsenvaltioita täyttämään jo antamansa lupaukset ja lisäämään rahoitusmäärärahoja humanitaaristen tarpeiden kasvun mukaisesti; toteaa, että humanitaarisen avun on aina oltava ensisijaista pakkomuuttokriiseihin vastaamisessa; painottaa, että kansainvälinen oikeus ja humanitaariset periaatteet, jotka koskevat inhimillisyyttä, neutraaliutta, puolueettomuutta ja riippumattomuutta on säilytettävä

EU:n humanitaaristen toimien ohjenuorana vastattaessa pakolais- ja pakkomuuttokriiseihin;

9. toteaa miljoonien ihmisten oikeuksien ja ihmisarvon heikkenevän edelleen, jos nämä viruvat pakolaisleireillä tai kaupunkien laitamilla ilman perustarpeiden tyydyttämistä, elinkeinoa ja mahdollisuuksia tuloihin;
10. painottaa, että on tärkeää tunnustaa muuttoliikkeen sukupuoliulottuvuus, ei pelkästään naisten alttiutta kaikenlaiselle hyväksikäytölle, vaan myös heidän moninaiset syynsä muuttoon, heidän roolinsa katastrofeihin vastaamisessa ja heidän sosiaalis-taloudellisen panoksensa ja aktiivisen osallistumisensa konfliktinratkaisuun ja -ehkäisyyn sekä konfliktista toipumisen prosessiin ja demokraattisen yhteiskunnan jälleenrakentamiseen; panee merkille, että keskittyminen naisten vaikutusmahdollisuuksien lisäämiseen ja suurempaan osallisuuteen päätöksenteossa on keskeistä tarkasteltaessa pakkomuuton perimmäisiä syitä ja sen varmistamiseksi, että naisten oikeuksia ja heidän itsenäisyyttään kunnioitetaan kaikissa muuttoprosessin vaiheissa; muistuttaa, että EU:n pakolaisiin ja muuttoliikkeisiin soveltamaan politiikkaan on sovellettava sukupuoli- ja ikänäkökulmaa;
11. kehottaa lisäämään yhteistyötä YK:n ja muiden toimijoiden kanssa, myös lisäämään UNHCR:n ja UNRWA:n rahoitusta; painottaa tässä yhteydessä tarvetta parantaa pakolaisleirien elinoloja erityisesti terveydenhuollon sekä koulutuksen osalta ja lopettamaan vaiheittain riippuvuuden humanitaarisesta avusta nykyisissä pitkittyneissä kriiseissä edistämällä selviytymiskykyä ja antamalla siirtymään joutuneille mahdollisuus elää ihmisarvoisesti vastaanottavien valtioiden veronmaksajina vapaaehtoiseen paluuseensa tai uudelleensijoittamiseensa saakka;
12. painottaa EU:n toteuttamia merkittäviä toimia muuttokriisin ulkoiseen ulottuvuuteen puuttumiseksi ja erityisesti muuttajien salakuljetuksesta ja ihmiskaupasta vastuussa olevan järjestäytyneen rikollisuuden torjumiseksi sekä vahvistettua yhteistyötä alkuperä- ja kauttakulkumaiden kanssa;
13. korostaa, että lähtömaihin on perustettava puitteet ja rakenteet, jotta ne voivat ottaa vastaan haavoittuvia ja syrjäytyneitä palautettuja muuttajia ihmisarvoa kunnioittaen ja antaa heille mahdollisuuden onnistuneeseen sosiokulttuuriseen kotoutumiseen;
14. muistuttaa, että heikossa asemassa olevat väestöryhmät, mukaan lukien naiset ja (sekä perheestään erotetut että perheen mukana matkustavat) lapset, vammaiset ja ikääntyneet ihmiset ja hlbt-henkilöt, ovat erityisen alttiita hyväksikäytölle kaikissa muuttoprosessin vaiheissa; muistuttaa, että naiset ja tytöt ovat lisäksi suuressa seksuaalisen ja sukupuoleen perustuvan väkivallan vaarassa, vielä silloinkin kun he ovat saapuneet turvallisena pidettyyn paikkaan; kehottaa antamaan näille ryhmille erityistä tukea ja vahvistettua humanitaarista suojaa heidän uudelleensijoittamisensa tai integrointinsa yhteydessä sekä asettamaan ne etusijalle sukupuolisensitiivisissä vastaanottomenettelyissä noudattaen huolellisemmin vähimmäisnormeja; vaatii entistä tehokkaampia perheiden yhdistämistä koskevia säännöksiä; kehottaa suojelemaan erityisesti heikossa asemassa olevia henkilöitä väkivallalta ja syrjinnältä turvapaikkamenettelyn aikana ja antamaan heille oleskeluaseman ja peruspalveluja, myös terveydenhuoltoa ja koulutusta sovellettavan lainsäädännön mukaisesti; pyytää Euroopan unionia kehittämään kolmansien maiden kanssa tekemänsä yhteistyön yhteydessä koulutusohjelmia, jotka liittyvät haavoittuvassa asemassa olevien pakolaisten ja maahanmuuttajien erityistarpeisiin;

15. korostaa, että merkittävä osa maahanmuuttajista ja pakolaisista on lapsia ja että on laadittava ja otettava käyttöön erityismenettelyjä, jotta varmistetaan heidän suojelunsa lapsen oikeuksista tehdyn YK:n yleissopimuksen mukaisesti; kehottaa vastaanottavia maita varmistamaan pakolaislapsille täysimääräisen pääsyn koulutukseen ja edistämään mahdollisimman hyvin pakolaisten integroimista ja osallistamista kansallisiin koulutusjärjestelmiin; kehottaa lisäksi humanitaarista ja kehitysapua tarjoavia yhteisöjä kiinnittämään enemmän huomiota niin siirtymään joutuneesta yhteisöstä kuin vastaanottavasta yhteisöstä tulevien opettajien koulutukseen; kehottaa kansainvälisiä avunantajia asettamaan koulutuksen etusijalle, kun ne antavat apua pakolaiskriiseissä, ja käyttämään tähän ohjelmia, joilla pyritään osallistamaan maahanmuuttajalapsia ja tukemaan heitä psykologisesti sekä edistämään vastaanottavan maan kielen opiskelua, jotta varmistetaan pakolaisten parempi integroituminen; on tyytyväinen rahoitustukeen lisäkoulutuksen tarjoamiseksi syyrialaisille lapsille ja äskettäin tehtyyn koulutusmenojen osuuden nostamiseen neljästä kuuteen prosenttiin EU:n humanitaarisen avun budjetissa, mikä teki EU:sta suurimman hätätilanteiden koulutushankkeiden tukijan maailmassa; kehottaa tehostamaan tämän uuden rahoituksen täytäntöönpanoa;
16. toteaa kansalaisuudettomuuden olevan merkittävä ihmisoikeusongelma; pyytää komissiota ja EUH:ta torjumaan kansalaisuudettomuutta kaikissa EU:n ulkoisissa toimissa erityisesti puuttamalla sukupuoleen, uskontoon tai vähemmistöasemaan perustuvaan syrjintään kansallisissa laeissa, edistämällä lapsen oikeuksia kansalaisuuteen ja tukemalla UNHCR:n kampanjaa, jonka tavoitteena on poistaa kansalaisuudettomuus vuoteen 2024 mennessä; ei hyväksy tiettyjen maiden asettamia rajoituksia ja kieltoja, jotka koskevat maasta poistumista ja maahan palaamista, eikä hyväksy kansalaisuudettomuuden vaikutuksia oikeuksien nauttimiseen; kehottaa kansallisia hallituksia ja parlamentteja poistamaan rankaisevat oikeudelliset kehykset, joissa muuttoliikettä pidetään rikkomuksena;
17. painottaa, että EU:n periaatteiden mukaan yhtenä EU:n ulkoisen maahanmuuttopolitiikan yleistavoitteena olisi oltava monenvälinen kansainvälistä muuttoliikettä koskeva hallintojärjestelmä, jonka osalta hiljattain järjestetty YK:n korkean tason tapaaminen oli ensimmäinen askel;

Paremmiin hallinnoitu kansainvälinen muuttoliike: maailmanlaajuinen vastuu

18. ilmaisee olevansa erittäin huolissaan Yhdysvaltojen hallituksen äskeisestä päätöksestä kieltää maahantulo seitsemän muslimienemmistöisen maan kansalaisilta ja keskeyttää tilapäisesti Yhdysvaltojen pakolaisten vastaanottojärjestelmän soveltaminen; katsoo, että tällainen syrjivä päätös lietsoo maahanmuuttajavastaisuutta ja muukalaisvihamielisiä puheenvuoroja, että se ei ole välttämättä keskeisten kansainvälisen oikeuden säädösten, kuten Geneven yleissopimuksen, mukainen ja että se voi vaarantaa vakavasti nykyiset maailmanlaajuiset pyrkimykset kansainväliseen vastuunjakoon pakolaisista; kehottaa EU:ta ja sen jäsenvaltioita ottamaan voimakkaan yhteisen kannan kansainvälisen suojelujärjestelmän ja kaikkien asianomaisten ihmisten, erityisesti unionin kansalaisten, oikeusvarmuuden puolustamiseksi;
19. pitää myönteisenä 19. syyskuuta 2016 pidettyä laajojen pakolais- ja muuttoliikevirtojen käsittelyä koskevan YK:n yleiskokouksen korkean tason kokousta ja Yhdysvaltojen isännöimää johtajien huippukokousta, sillä muuttovirrat kuuluvat globaalin vastuun piiriin ja edellyttävät tehokasta globaalia vastausta ja kaikkien sidosryhmien tehostettua yhteistyötä kestävästä ratkaisusta löytämiseksi kunnioittaen täysimääräisesti

ihmisoikeuksia; katsoo, että näiden huippukokousten tulokset osoittavat tehokasta ja ennennäkemättömän voimakasta poliittista sitoutumista, ja toivoo, että tämä käynnistää kehityksen kohti todella maailmanlaajuisia toimia ja kansainvälistä vastuunjakoa pakolaisista ja laajoista muuttoliikevirroista koko maailmassa; pitää kuitenkin hyvin valitettavana, että ei ole annettu apua tai uudistuksia koskevia täsmällisiä lupauksia tai oikeudellisesti velvoittavia sitoumuksia, joita tarvitaan kuromaan umpeen nykyinen puheiden ja käytännön välinen ero; kehottaa kaikkia asianomaisia osapuolia varmistamaan jatkuvan, kiireellisen ja tehokkaan poliittisen osallistumisen sekä yhteistyön, tiedon ja kokemusten vaihdon kumppanimaiden, kansalaisyhteiskunnan järjestöjen ja paikallisviranomaisten kanssa sekä rahoituksen ja konkreettiset solidaarisuustoimet vastaanottavien maiden tukemiseksi; painottaa, että EU:n ja sen kansainvälisten kumppanien välistä koordinoitua on lisättävä YK:n tasolla, jotta voidaan vastata maahanmuuton haasteisiin; kehottaa EU:ta ja sen jäsenvaltioita ottamaan johtoaseman kansainvälisissä toimissa, erityisesti sen varmistamisessa, että sopimukset, myös tulevat pakolaisia sekä turvallista, hallittua ja laillista muuttoliikettä koskevat YK:n yhteistyösopimukset, pannaan nopeasti täytäntöön ja että luodaan tarvittaessa seurantamekanismeja;

20. painottaa, että muuttoliikettä ja ihmisten liikkumista koskevan maailmanlaajuisen yhteistyön olisi perustuttava alueellisiin ja alueellisen tason alapuolisiin rakenteisiin; kehottaa unionia vahvistamaan yhteistyösunnitelmia Afrikan unionin, Arabiliiton ja Persianlahden yhteistyöneuvoston kaltaisten alueellisten järjestöjen kanssa myös alueiden sisäisen liikkuvuuden hallinnan edistämiseksi, ja korostaa, että näitä alueellisia järjestöjä on kannustettava osallistumaan täysimääräisesti tähän yhteistyöhön; toteaa, että alueellista tasoa pienempien yhteisöjen taloudellinen yhdentymisen erityisesti Afrikassa on myös keino edistää yhteishallintoon perustuvaa lähestymistapaa ja kannustaa muuttoliikkeiden ja liikkuvuuden hallintaa koskevia etelä–etelä-suuntaisia aloitteita; kehottaa Euroopan unionia edistämään Afrikan unionille voimakkaampaa ja uskottavampaa roolia Afrikan poliittisten kriisien torjumiseksi;
21. painottaa, että EU voi hyötyä tiiviimmästä yhteistyöstä ja synergiasta monenkeskisten kehityspankkien ja YK:n erityiselinten ja erityisesti UNHCR:n ja nyt YK:hon liittyneen Kansainvälisen siirtolaisuusjärjestön (IOM) kanssa; panee merkille Maailmanpankin hiljattain esittämät ajatukset siirtymään joutuneiden ihmisten tilanteesta ja pitää myönteisenä, että on tunnustettu tarve kehittää lieventäviä politiikkoja ja turvapaikkapolitiikkoja, jotka tukevat siirtymään joutuneita ihmisiä kotoutumisessa ja samalla velvoittavat vastaanottaneet yhteisöt saavuttamaan kehitystavoitteensa;
22. korostaa, että pakkosiirrettyjen henkilöiden uudelleensijoittaminen on kansainvälisen yhteisön kiireellinen tehtävä, ja UNHCR on siinä tärkeässä asemassa; kehottaa EU:n jäsenvaltioita täyttämään lupauksensa kokonaisuudessaan; pitää erittäin tärkeänä, että toteutetaan mahdollisimman nopeasti koordinoitu ja kestävä ratkaisu, joka varmistaa oikeudenmukaiset ja helppokäyttöiset menettelyt turvapaikan myöntämiseksi Euroopan unionissa ja muissa vastaanottajamaissa kansainvälistä suojelua tarvitseville ihmisille sen sijaan, että vastuu jätetään ensisijaisesti etulinjan maiden tai konfliktialueiden naapureina olevien maiden hartioille; korostaa, että muuttoliikkeen vaikutukset ja laajuus ylittävät taloudellisen tuen mahdollisuudet ja että tilannetta pahentaa se, että pakkomuuton perussyiden käsittelemiseksi ei ole tarkoituksenmukaisia ja tehokkaita ratkaisuja;
23. korostaa pakolaisia koskevia kansainvälisen oikeuden velvoitteita ja kehottaa kaikkia maita, jotka eivät vielä sitä ole tehneet, ratifioimaan ja panemaan täytäntöön

pakolaissopimuksen ja sen pöytäkirjan; kehottaa kaikkia maita laajentamaan suojelua koskemaan maan sisäisiä pakolaisia, kuten esimerkiksi maan sisäisten pakolaisten suojelua koskevassa Afrikan unionin yleissopimuksessa (Kampalan sopimus) on tehty;

24. korostaa, että turvallisia maita ja turvallisia alkuperämaita koskevat käsitteet eivät saa estää turvapaikkahakemusten yksilöllistä arviointia; kehottaa keräämään aiheeseen liittyviä, yksityiskohtaisia ja säännöllisesti päivitettäviä tietoja ihmisten ja erityisesti naisten, lasten, vammaisten ja hlbt-henkilöiden oikeuksista turvapaikanhakijoiden alkuperämaissa, myös maissa, joiden katsotaan olevan turvallisia;
25. korostaa, että on tehtävä kaikki voitava ihmisarvoisen elinympäristön takaamiseksi pakolaisille niin jäsenvaltioissa kuin pakolaisleireilläkin erityisesti terveydenhoidon sekä koulutus- ja työntekomahdollisuuksien osalta;
26. korostaa tarvetta lisätä koulutusmahdollisuuksia; kehottaa yhdenmukaistamaan tutkintojen tunnustamispolitiikat ja suojelemaan siirtotyöläisten oikeuksia ja sosiaaliturvan kattavuutta ILO:n perussopimusten mukaisesti; kehottaa allekirjoittamaan ja ratifioimaan kansainvälisen yleissopimuksen siirtotyöläisten ja heidän perheenjäsentensä oikeuksista;
27. katsoo, että tilapäinen tai toissijainen suojelu, joka perustuu oletukseen, että pakolaiset haluavat palata kotiin mahdollisimman pian, aiheuttaa näköalattomuutta ja vähentää kotoutumismahdollisuuksia; muistuttaa, että pakolaisten mahdollinen myönteinen rooli yhteiskuntansa rakentamisessa heidän palattuaan omaan maahansa tai ollessaan ulkomailla on tärkeä;
28. tuomitsee järkyttävät muuttajien kuolemantapausten lukumäärät Välimerellä ja on huolestunut muuttajiin ja turvapaikanhakijoiden kohdistuvien ihmisoikeusrikkomusten lisääntymisestä heidän reitillään Eurooppaan;
29. on erittäin huolestunut niistä lukuisista tapauksista, joissa vailla huoltajaa olevia alaikäisiä maahanmuuttajia on kadonnut; kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita perustamaan vailla huoltajaa jäsenvaltioiden alueelle saapuneita alaikäisiä koskevan tietokannan;
30. korostaa, että olisi löydettävä kestäviä diplomaattisia ja poliittisia ratkaisuja väkivaltaisiin konflikteihin ja investoitava tehokkaiisiin varhaisvaroitus- ja konfliktinestomekanismeihin konfliktien vähentämiseksi tulevaisuudessa; kehottaa EU:ta käynnistämään yhteisiä diplomaattisia toimia kansainvälisten kumppanien ja alueiden keskeisten valtioiden ja organisaatioiden kanssa ottaakseen vahvemman ja ennakoivamman roolin konfliktien ennaltaehkäisyssä ja sovittelussa, ratkaisemisessa ja sovinnon rakentamisessa, jotta voidaan varmistaa ihmisten oikeus pysyä kotimaassaan ja -alueellaan; korostaa, että tämän olisi oltava Euroopan ulkosuhdehallinnon toiminnan ytimessä, ja sille olisi tarjottava tarvittavat valtuudet ja voimavarat tätä varten myös budjettivarojen ja henkilöstön osalta; muistuttaa tässä yhteydessä Euroopan unionin valtuuskuntien ja erityisedustajien tärkeästä roolista; painottaa, että pakkomuuttoa ja muuttoliikettä koskevien toimien on perustuttava tarpeisiin ja oikeuksiin, ja niissä on otettava huomioon väestön haavoittuvuustekijät eikä niitä saa rajoittaa humanitaariseen apuun vaan niihin on otettava mukaan myös kehitystä ja kansalaisyhteiskuntaa edistäviä toimijoita;

31. pyytää unionia ja jäsenvaltioita suhtautumaan vakavasti ilmastonmuutoksen aiheuttamaa haastetta koskeviin velvollisuuksiinsa, panemaan ripeästi täytäntöön Pariisin sopimuksen ja ensimmäisenä tunnustamaan ilmastonmuutoksen vaikutukset laajamittaisiin muuttoliikkeisiin, sillä muuttoliikkeitä esiintyy todennäköisesti yhä useammin ja yhä laajempina; kehottaa erityisesti EU:ta antamaan ilmastonmuutoksen koettelemien maiden käyttöön riittävästi keinoja niiden auttamiseksi sopeutumaan sen seurauksiin ja lieventämään sen vaikutuksia; korostaa, että tämä ei saisi tapahtua köyhyyden vähentämiseen tähtäävän perinteisen kehitysavun kustannuksella; katsoo, että ilmastonmuutoksen vuoksi siirtymään joutuneita henkilöitä varten on luotava kansainvälisellä tasolla erityinen kansainvälisen suojelun asema, jossa otetaan huomioon näiden ihmisten erityistilanne;
32. kiittää paikallisia ja kansainvälisiä kansalaisjärjestöjä ja kansalaisyhteiskunnan organisaatioita niiden kaikista vaikeuksista ja vaaroista huolimatta tekemästä työstä kiireellisen ja monissa tapauksissa ihmishenkiä pelastavan avun antamiseksi kaikkein haavoittuvimmissa asemassa oleville ihmisille pakolaisten ja muuttajien alkuperä-, kauttakulku- ja kohdemaissa; korostaa, että tämä työ on usein täyttänyt valtioiden ja kansainvälisen yhteisön jättämän aukon;
33. katsoo, että on ratkaisevan tärkeää muuttaa nykyistä käsitystä pakolaisista pelkästään taakkana, ja painottaa, että he voivat antaa myönteisen panoksen heidät vastaanottaviin yhteisöihin, jos he saavat siihen mahdollisuuden; suosittelee pakolaisten ottamista mukaan heihin suoraan vaikuttavien poliittisten toimien määrittelyyn ja suunnitteluun perustamalla tai vahvistamalla tarvittavia ohjelmia; kehottaa Euroopan unionin toimielimiä ja erillisvirastoja perustamaan hallintoelimiinsä harjoittelupaikkoja, jotka on tarkoitettu erityisesti Euroopan unionissa laillisesti oleskeleville nuorille tutkinnon suorittaneille pakolaisille, keinona näyttää esimerkkiä ja osoittaa, miten hyödyllistä nuoreen sukupolveen investoiminen on;

EU:n ulkoinen toiminta ja kumppanuudet kolmansien maiden kanssa

34. painottaa, että EU:n ulkoisen toiminnan olisi oltava rauhaan pyrkivää, proaktiivista ja ennakoivaa sen sijaan, että se on pääasiassa reaktiivista ja sen tavoitteet muuttuvat uusien kriisien mukaan; kannattaa tiiviimpää EU:n ja kolmansien maiden välistä yhteistyötä turvallisuuden, koulutuksen ja tiedonvaihdon alalla, jotta parannetaan muuttoliikkeen hallintaa ja vältetään uudet kriisit; muistuttaa, että muuttoliikeilmiö johtuu monista eri syistä, kuten väestönkasvusta, köyhyydestä, mahdollisuuksien puutteesta ja riittämättömästä työpaikkojen luomisesta, poliittisesta epävakaudesta, ihmisoikeusloukkauksista, poliittisesta sorrosta, vainosta, aseellisista konflikteista ja muista väkivallan muodoista sekä ilmastonmuutoksesta; muistuttaa, että näihin ongelmiin puuttuminen voi vähentää pakkomuuttoon ja siirtolaisuuteen alun perin johtavia tekijöitä; korostaa, että poliittista johdonmukaisuutta on vahvistettava kahdella tasolla: EU:n sisä- ja ulkopoliitiikan välillä ja – itse ulkoisen toiminnan sisällä – laajentumispolitiikan, EU:n naapuruuspolitiikan, EU:n ja strategisten kumppaneiden kahdenvälisen suhteiden sekä kehitys yhteistyö- ja kauppapolitiikan välillä; katsoo, että kehitysmaiden kanssa harjoitettavan kauppapolitiikan olisi oltava molempia osapuolia hyödyttävää ja siinä olisi otettava asianmukaisesti huomioon niiden ja EU:n väliset taloudelliset erot; korostaa, että komission jäsenten ulkosuhderyhmän on tärkeää koordinoita EU:n muuttoliikettä koskevia toimia korkeimmalla poliittisella tasolla ja antaa uutta pontta kunnianhimoiselle EU:n yhteiselle muuttoliikepolitiikalle;

35. painottaa tarvetta luoda kokonaisvaltainen lähestymistapa ulkoisiin konflikteihin ja kriiseihin kartoittamalla pakkomuuton suorat ja välilliset taloudelliset, ympäristöön kohdistuvat, sosiaaliset, julkiseen talouteen kohdistuvat ja poliittiset vaikutukset kolmansien maihin, jotta voidaan mukauttaa kehitysyhteistyöpolitiikkaa paremmin niiden tarpeisiin;
36. muistuttaa, että 18. marraskuuta 2015 esitettyyn Euroopan naapuruuspolitiikan (ENP) uudelleentarkasteluun sisältyy suunnitelmia, joiden mukaan EU:n naapuruuskumppaneina olevien valtioiden naapureina olevia kolmansia maita otetaan laajennetun yhteistyön piiriin; kannustaa siksi aihekohtaisten rakenteiden luomista, jotta unionin, eteläisen naapuruston kumppanivaltioiden ja tärkeimpien alueellisten toimijoiden välille erityisesti Afrikassa voidaan tarjota yhteistyötä turvallisuuden, energian ja pakolais- ja muuttovirtojen hallinnan kaltaisissa alueellisissa kysymyksissä;
37. toistaa, että ”enemmällä enemmän” -periaate on EU:n ulkopolitiikan perusta, ja EU:n olisi sen pohjalta kehitettävä entistä tiiviimpiä (taloudellisia) kumppanuuksia niiden maiden kanssa, jotka edistyvät demokraattisissa uudistuksissa; korostaa, että kolmansien maiden kansalaisten elämänlaadun parantamisen olisi oltava yksi EU:n ulkopolitiikan painopisteistä;
38. kehottaa komission varapuheenjohtajaa / unionin ulkoasioiden ja turvallisuuspolitiikan korkeaa edustajaa työskentelemään yhdessä jäsenvaltioiden kanssa valtion, talouden ja yhteiskunnan selviytymiskyvyn parantamiseksi erityisesti EU:n naapurimaissa ja ympäröivillä alueilla laajemminkin, myös Euroopan naapuruuspolitiikan ja EU:n muiden välineiden avulla;
39. tuomitsee kasvavan muuttoliikkeen kriminalisoinnin asianomaisten ihmisten ihmisoikeuksien kustannuksella sekä pakolaisten pahoinpitelyt ja mielivaltaiset pidätykset kolmansissa maissa; kehottaa korkeaa edustajaa ja Euroopan ulkosuhdehallintoa ottamaan tämän kysymyksen esille myös ihmisoikeusvuoropuheluissa sekä oikeutta, vapautta ja turvallisuutta käsittelevissä alakomiteoissa ja kehittämään suojeluvalmiuksia kauttakulkumaina olevissa kolmansissa maissa;
40. kehottaa luomaan unionille aidon, ihmisoikeuksiin perustuvan ja yhteisen muuttoliikepolitiikan, joka perustuu Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 80 artiklassa vahvistettuun jäsenvaltioiden välisen yhteisvastuun periaatteeseen ja johon liittyy EU:n ulkorajojen turvaaminen ja asianmukaiset lailliset kanavat turvallisuudelle ja järjestyneelle muuttoliikkeelle, myös kiertomuutolle, kestäväenä pitkän aikavälin toimintapolitiikkana kasvun ja koheesion edistämiseksi EU:ssa, jotta saadaan aikaan selkeä kehys EU:n suhteille kolmansien maiden kanssa; kehottaa komissiota ja neuvostoa vahvistamaan EU:n sinisen kortin järjestelmää taloudellisista syistä tapahtuvan maahanmuuton hallinnan parantamiseksi; varoittaa, että kaikki toimet, jotka voisivat olla SEU:n 8 artiklaan ja Euroopan unionin perusoikeuskirjaan kirjattujen EU:n perustana olevien arvojen vastaisia, vahingoittaisivat EU:n uskottavuutta ja mahdollisuuksia vaikuttaa kansainvälisiin tapahtumiin; toteaa, että EU:n ulkoisessa maahanmuuttopolitiikassa on tehtävä kolmansien maiden kanssa sopimuksia, joita ohjaavat pitkän aikavälin tavoitteet kestävien kumppanuuksien muodostamiseksi; muistuttaa, että tällaisten kumppanuuksien olisi perustuttava vuoropuheluun, yhteisiin etuihin ja kummankin osapuolen sitoutumiseen; pitää myönteisenä siirtolaisten salakuljetuksen vastaista EU:n toimintasuunnitelmaa (2015–2020), jolla pyritään tiiviimpään yhteistyöhön kolmansien maiden kanssa, mutta korostaa, että laillista

maahanmuuttoa koskevan EU:n yhteisen politiikan täytäntöönpano voi ratkaisevalla tavalla auttaa rikkomaan salakuljettajien liiketoimintamallia ja torjumaan ihmiskauppaa; kehottaa komissiota saattamaan voimassa olevan EU:n säännösten kaikilta osin YK:n salakuljetuksesta tehdyn lisäpöytäkirjan mukaiseksi ja varmistamaan väkivallan tai väärinkäytön uhriksi joutuneiden muuttajien asianmukaisen suojelun;

41. kehottaa takaamaan kaikissa kolmansien maiden kanssa tehtävissä sopimuksissa, että muuttajien oikeudet ovat heidän asemastaan riippumatta kansainvälisen oikeuden mukaisia, ja kehottaa hyväksymään asianmukaista, myös turvapaikka-asioita koskevaa lainsäädäntöä kirjaamalla siihen erityisesti, että luvatonta rajanylitystä ei saa pitää syynä vankeusrangaistukseen;
42. toistaa pitävänsä tärkeänä kolmansien maiden kanssa tehtävää yhteistyötä ihmiskaupan ja -salakuljettajien torjumisessa, jotta verkostoihin voidaan puuttua mahdollisimman lähellä niiden alkupisteitä; korostaa tässä yhteydessä tarvetta vahvistaa oikeudellista ja poliisiyhteistyötä asianomaisten maiden kanssa tällaisten verkostojen havaitsemiseksi ja purkamiseksi; muistuttaa lisäksi tarpeesta parantaa näiden maiden valmiuksia niin, että ne voivat asettaa vastuulliset tahot syytteeseen ja määrätä niille seuraamuksia tehokkaasti; kehottaa sen vuoksi edistämään yhteistyötä Euroopan unionin, jäsenvaltioiden, Europolin, Eurojustin ja asianomaisten kolmansien maiden välillä; toteaa, että ihmiskaupan torjuntaa koskevilla toimenpiteillä ei saa olla kielteisiä seurauksia ihmiskaupan uhrien, muuttajien, pakolaisten ja kansainvälistä suojelua tarvitsevien ihmisten oikeuksille; kehottaa välittömästi lopettamaan ihmiskaupan uhrien ja lasten säilöönoton;
43. panee merkille, että ihmiskauppioiden ja -salakuljettajien verkostot hyödyntävät täysimääräisesti internetiä rikollisessa toiminnassaan, ja pitää sen vuoksi tärkeänä, että Euroopan unioni tehostaa toimiaan asiassa etenkin Europolissa ja EU:n internetsisällöstä ilmoittamista käsittelevässä yksikössä IRU:ssa samoin kuin yhteistyötään kolmansien maiden kanssa;
44. muistuttaa, että ihmiskauppiat voivat käyttää laillisia reittejä tuodakseen uhrinsa unioniin; katsoo, että vaatimuksiin, jotka kolmansien maiden on täytettävä ennen Euroopan unionin kanssa tehtäviä viisumivapaussopimuksia, on nimenomaisesti sisällytettävä näiden kolmansien maiden yhteistyö ihmiskaupan torjunnassa; kehottaa komissiota kiinnittämään erityistä huomiota sekä tähän kysymykseen että ihmissalakuljettajien torjumiseen kaikessa näihin sopimusneuvotteluihin liittyvässä vuoropuhelussa;
45. kannattaa toimintamallia, jossa EU:n olisi asetettava selkeät painopisteet ja mitattavissa olevat tavoitteet kaikelle yhteiselle ja erityisesti toimintaan kolmansien maiden kanssa liittyvälle politiikalle; painottaa, että parlamentin olisi osallistuttava näiden selkeiden tavoitteiden asettamiseen; katsoo, että yhteiseen lähestymistapaan perustuva EU:n ulkoinen toiminta on ainoa keino varmistaa nykyistä vahvempi ja tehokkaampi politiikka; vaatii todellista yhtenäistä ja koordinoitua toimintaa EU:n ja jäsenvaltioiden välille, koska yksipuoliset aloitteet sisäisissä tai ulkoisissa asioissa voivat heikentää yhteisen politiikkamme ja yhteisten etujemme toteutettavuutta ja onnistumista;
46. vaatii EU:n ulkoisten rajojen parempaa suojelua, jonka tavoitteena on estää pääsy unioniin laittomin keinoin, torjua ihmissalakuljetusta ja estää ihmishenkien menetykset merellä; on tässä yhteydessä tyytyväinen Frontexin pohjalta perustettuun Euroopan raja- ja rannikkovartiostoon, sillä se auttaa hallitsemaan maahanmuuttoa entistä

tehokkaammin; painottaa kuitenkin, että rajojen suojelemiseen tarvitaan enemmän taloudellista ja teknistä apua kaikissa EU:n kaakkoisosan jäsenvaltioissa, EU:n ehdokasmaissa ja alueen muissa kumppanimaissa; pitää erityisen valitettavana Euroopan rajaturvallisuusviraston ulkoista toimintaa koskevan parlamentaarisen seurannan puutetta, ja kehottaa virastoa tämän vuoksi raportoimaan säännöllisesti parlamentille kolmansien maiden kanssa toteutettujen järjestelyjen ja operaatioiden täytäntöönpanosta yhdessä kansalaisyhteiskunnan kanssa;

47. korostaa, että turvallisten ja laillisten kanavien avaaminen turvapaikanhakijoille ja mahdollisille maahanmuuttajille antaisi heille mahdollisuuden käyttää virallisia maahantulo- ja maastapoistumiskanavia, jolloin estettäisiin ihmissalakuljettajien liiketoiminta ja siihen liittyvä järjestäytynyt rikollisuus; korostaa, että laillisten maahanmuuttoväylien puuttuminen johtaa usein laittomien liikkumistapojen lisääntymiseen, jolloin suojattomuus ja hyväksikäytön riski lisääntyvät kaikissa muutto- ja pakolaisliikkeiden vaiheissa; kehottaa tässä yhteydessä järjestämään kiireellisesti, erityisesti ja konkreettisesti järjestäytyneitä, turvallisia ja laillisia tuloväyliä koko EU:hun muun muassa tehokkaammilla perheiden yhdistämistä koskevilla järjestelyillä ja uudelleensijoittamisohjelmilla; kehottaa myös jälleen jäsenvaltioita hyödyntämään kaikkia nykyisiä mahdollisuuksia tarjota humanitaarisia viisumeja etenkin heikossa asemassa oleville henkilöille ja erityisesti vailla huoltajaa oleville alaikäisille lähtö- tai kauttakulkumaissa sijaitsevilla unionin suurlähetystöissä ja konsulaateissa; vaatii, että Euroopan yhteisessä turvapaikkajärjestelmässä hyväksytään turvapaikkahakemukset ja niiden käsittely myös EU:n ulkopuolella tai EU:n ulkorajoilla; kehottaa unionia tukemaan humanitaaristen käytävien käyttöönottoa vakavissa pakolais- ja pakkomuuttokriiseissä, jotta voidaan tarjota humanitaarista apua ja varmistaa pakolaisten tärkeimpien perustarpeiden tyydyttäminen ja heidän ihmisoikeuksiensa kunnioittaminen; panee merkille unionin uudelleensijoittamisohjelmaa koskevan komission ehdotuksen mutta kehottaa EU:n tasolla edelleen luomaan ja vahvistamaan laillisia reittejä, jotka täydentäisivät uudelleensijoittamista;
48. panee merkille uuden kumppanuuskehityksen kolmansien maiden kanssa ja pitää sitä merkinä todellisesta poliittisesta toiminnasta erityisesti siksi, että siihen pyritään kaksijakoisen lähestymistavan kautta sisällyttämään lyhyen aikavälin tavoitteita, kuten ihmishenkien pelastaminen Välimerellä sekä palautusten lisääminen alkuperä- ja kauttakulkumaihin, ja pitkän aikavälin tavoitteita, kuten laittoman maahanmuuton perussyihin puuttuminen ja pakkopalautukset tehostamalla EU:n tukea kolmansille maille valmiuksien kehittämistä varten ja edistämällä niiden poliittista, sosiaalista ja taloudellista tilannetta; painottaa, että kesäkuussa 2016 annetussa tiedonannossa kuvatun lähestymistavan onnistuminen riippuu EU:n valmiuksista tarjota todellisia, yhteisesti sovittuja kannustimia kolmansille kauttakulku- ja alkuperämaille; on huolissaan siitä, että kannustimia on tarjolla vain vähän ja ne keskittyvät pääasiassa rajojen hallintaan tai tuetun vapaaehtoisien paluun ohjelmiin, jotka ovat toki tärkeitä ja tarpeellisia mutta vastaavat erittäin monimutkaiseen tilanteeseen vain osittain ja lyhyellä aikavälillä; painottaa, että uusien kumppanuuskehysten ei pidä olla unionin toiminnan ainoa pilari maahanmuuttoasioissa, vaan että tätä vastausta on tasapainotettava ja täydennettävä kiinnittämällä huomio paikallisten talouksien kehittämiseen, koulutukseen ja alueelliseen liikkuvuuteen sekä suojelun tason parantamiseen kauttakulku- ja alkuperämaissa;
49. muistuttaa, että uudessa kumppanuuskehityksessä tarvitaan tasapainoista lähestymistapaa; varoittaa määrällisestä lähestymistavasta uudessa kumppanuuskehityksessä ja kehitykseen liittyvistä muuttoliikettä koskevista

yhteistyösopimuksista (migration compacts), joissa EU:n keskeisenä tavoitteena pidettäisiin mitattavissa olevaa lisäystä palautusten määrässä ja osuudessa; korostaa, että palautusten määrä riippuu selvästi muuttoliikevirtojen luonteesta ja alkuperämaiden olosuhteista; painottaa, että yhteistyösopimusten lyhyen aikavälin tavoitteiden olisi keskityttävä siihen, miten voidaan parhaalla mahdollisella tavalla vastata kolmansien maiden kohtaamiin haasteisiin, myös kehittämällä laillisia muuttoliikkeen kanavia, joiden tuloksena laittoman muuttoliikkeen ja kuolemantapausten lukumäärä Välimerellä vähentyy; pyytää lisäämään stipendejä kolmansista maista tuleville nuorille; on tyytyväinen siihen, että EU:n palauttamis- ja uudelleenkotouttamisohjelmissa tuetaan valmiuksien kehittämistä ja muuttoliikkeen hallinnan parantamista kauttakulku- ja alkuperämaissa; kehottaa arvioimaan Euroopan unionin palauttamispolitiikan täytäntöönpanoa; muistuttaa, että kolmansien maiden on noudatettava takaisinottosopimusten mukaisia velvoitteitaan;

50. painottaa, että on luotava Länsi-Balkanin alueen EU:n ehdokasmaiden ja mahdollisten ehdokasmaiden kanssa tiivis kumppanuus maahanmuuttokysymyksistä ja tarjottava tarvittavaa tukea ja yhteistyötä muuttovirtojen hallintaan alueella;
51. kehottaa solmimaan liikkuvuuskuppanuuksia ja kiertomuuttosopimuksia, jotka helpottavat kolmansien maiden kansalaisten liikkumista omien maiden ja EU:n välillä ja tukevat molempien osapuolten sosioekonomista kehitystä;
52. korostaa, että koulutustoimissaan ja kolmansien maiden kanssa tehtävän parhaiden käytäntöjen vaihdon yhteydessä EU:n olisi keskityttävä asian kannalta merkitykselliseen unionin ja kansainväliseen lainsäädäntöön ja käytäntöön, muun muassa ihmisoikeuksiin, kansainvälisen suojelun piiriin pääsemiseen, etsintä- ja pelastustoimintaan sekä haavoittuvassa asemassa olevien henkilöiden parempaan tunnistamiseen ja avustamiseen; katsoo, että tämä pätee erityisesti rajavalvontaa koskevaan koulutukseen, ja toteaa, että kansainvälisen oikeuden mukaisesti rajavalvontaa ei pitäisi koskaan käyttää välineenä, jolla estetään ihmisiä lähtemästä maastaan;
53. kehottaa kiinnittämään enemmän huomiota alkuperämaahansa tai kolmanteen maahan käännytettävien muuttajien kohteluun; katsoo, että palauttamista ja takaisinottoa ja erityisesti takaisinottosopimuksia koskevassa keskustelussa on käsiteltävä järjestelmällisesti muuttajien turvallista paluuta ja uudelleenkotouttamista; tähdentää, että olisi taattava palautettavien muuttajien täysi turvallisuus ja suojelu alentavalta ja epäinhimilliseltä kohtelulta myös säilöönottokeskuksissa ja että EU:n on tuettava ohjelmia muuttajien uudelleenkotouttamiseksi; muistuttaa, että ketään ei saa käännättää tai palauttaa pakkokeinoin maihin, joissa hänen henkensä tai vapautensa on vaarassa hänen alkuperänsä, uskontonsa, kansalaisuutensa, tiettyyn yhteiskuntaryhmään kuulumisensa tai poliittisten mielipiteidensä vuoksi tai joissa häntä uhkaa kidutus, alentava kohtelu tai yleisemmin hänen ihmisoikeuksiaan saatetaan rikkoa; huomauttaa, että kollektiiviset karkotukset ja palautukset ovat kiellettyjä kansainvälisen oikeuden nojalla;
54. kannustaa ulko- ja kehityspolitiikasta vastaavia varmistamaan, että palautettavia henkilöitä kohdellaan asianmukaisesti ja heidän henkilökohtainen koskemattomuutensa säilytetään; kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita kehittämään tukiohjelmia, joissa huolehditaan siitä, että alkuperämaissa toteutetaan konkreettisia avustusohjelmia, joihin kuuluu sekä ammatillista koulutusta koskevia toimia että ohjelmia taloudellisten

rakenteiden perustamiseksi, uusyrietykset ja pienyrietykset mukaan luettuina, sekä ammatillisia ja akateemisia vaihto-ohjelmia unionin jäsenvaltioiden kanssa;

55. korostaa, että kumppanuussopimuksissa, kuten liikkuvuuskuumppanuuksissa, olisi varmistettava, että muuttajat voidaan vastaanottaa turvallisesti kauttakulku- ja alkuperämaissa kaikilta osin heidän perusoikeuksiensa mukaisesti; painottaa, että parlamentilla on kiistattomasti sanavaltaa EU:n takaisinottosopimuksissa ja liikkuvuusopimuksissa Lissabonin sopimuksen mukaisesti (SEUT-sopimuksen 79 artiklan 3 kohta), ja korostaa erityisesti, että parlamentin on annettava ennakkohyväksyntänsä ennen assosiaatiosopimusten ja vastaavien sopimusten tekemistä (218 artiklan 6 kohdan a alakohdan v alakohhta), ja sille on tiedotettava välittömästi ja täysimääräisesti menettelyn kaikissa vaiheissa (SEUT-sopimuksen 218 artiklan 10 kohta);
56. toistaa 12. huhtikuuta 2016 antamassaan päätöslauselmassa esitetyn parlamentin kannan, jossa EU:n takaisinottosopimukset asetettiin etusijalle jäsenvaltioiden kolmansien maiden kanssa tekemiin kahdenvälisiin sopimuksiin nähden; muistuttaa unionin uudesta palauttamisia koskevasta asiakirjasta ja korostaa, että sen tunnustamista olisi edistettävä järjestelmällisesti kaikissa uusissa takaisinottosopimuksissa;
57. pitää myönteisenä korkean edustajan ja komission sekä joissakin tapauksissa jäsenvaltioiden koko EU:n puolesta järjestämiä korkean tason vuoropuheluja ja pitää niitä hyvinä ja tehokkaina koordinoitua lisäävinä käytäntöinä; korostaa, että komission ja EUH:n olisi huolehdittava koordinoinnista; kehottaa komissiota ja EUH:ta tiedottamaan parlamentille säännöllisin väliajoin näistä vuoropuheluista ja raportoimaan Rabatin ja Khartumin prosessien täsmällisestä operationaalisesta täytäntöönpanosta sekä Vallettan huippukokouksessa sovitua painopistealoitteista; muistuttaa, että EU:n ja kolmansien maiden välisissä kumppanuuksissa keskinäinen vastuu on olennainen edellytys unionin muuttoliikepolitiikan onnistumiselle; pitää valitettavana, että unionin kansalaisten valituille edustajille ei ole esitelty komission, EUH:n ja jäsenvaltioiden prioriteettimaita varten suunniteltavia sopimuksia, jotka ovat osa uutta kumppanuuskehystä, eivätkä nämä ole keskustelleet sopimuksista eivätkä antaneet tukeaan niille; tuomitsee tämän avoimuuden puutteen ja vaatii, että parlamentti osallistuu muuttoliikettä koskevien yhteistyösopimusten (migration compacts) kehittämiseen ja valvoo niiden täytäntöönpanoa, jossa on varmistettava ihmisoikeuksien, kansainvälisen humanitaarisen oikeuden ja EU:n sopimukseen sisältyvien kehitystä koskevien sitoumusten täysimääräinen noudattaminen;
58. katsoo, että kestävän kehityksen toimintaohjelman 2030 tavoitteiden täyttäminen edellyttää, että EU ja kumppanimaat integroivat hyvin hallinnoidun muuttoliikedynamiikan kestävän kehityksen strategioihinsa; pyytää tässä yhteydessä komissiota ja EUH:ta auttamaan kauttakulkumaita laatimaan integrointistrategioita ja perustamaan turvapaikkajärjestelmiä, joiden suojeluvaatimukset ovat tiukat;
59. korostaa, että EU:n avun ja yhteistyön on kohdistuttava kehityksen ja kasvun saavuttamiseen kolmansissa maissa ja siten kasvun edistämiseen myös EU:ssa, ja SEUT-sopimuksen 208 artiklan mukaan köyhyiden vähentämiseen ja lopulta sen poistamiseen kolmansissa maissa eikä näiden kannustamiseen yhteistyöhön laittomien maahanmuuttajien takaisinotossa tai ihmisten muuttoaikeiden estämisessä pakkokeinoin tai Eurooppaan suuntautuvan muuttoliikkeen torjumisessa; muistuttaa, että sekä lahjoittajien että avunsaajamaiden hallitusten on pyrittävä parantamaan avun vaikuttavuutta; toteaa, että muuttovirrat ovat kansainvälinen ilmiö eikä niistä saisi tulla

indikaattoria EU:n ulkoisen maahanmuuttopolitiikan tehokkuudesta ja että kolmansien maiden kanssa tehtävien sopimusten taustalla on oltava pitkän aikavälin tavoitteet ja kestävien kumppanuuksien muodostaminen sekä ihmisoikeuksien kunnioittaminen;

60. korostaa, että on tärkeää kuulla kansalaisyhteiskuntaa kaikessa unionin ulkopoliitikassa, ja kiinnittää erityistä huomiota täysimääräiseen osallistumiseen, avoimuuteen ja asianmukaiseen tiedonlevitykseen kaikesta maahanmuuttoa koskevasta politiikasta ja kaikista menettelyistä;
61. kehottaa komissiota tekemään tiivistä yhteistyötä turvapaikanhakijoiden alkuperämaissa toimivien kansalaisjärjestöjen ja asiantuntijoiden kanssa, jotta voidaan kartoittaa parhaita mahdollisia tapoja haavoittuvimmassa asemassa olevien henkilöiden ja yhteiskuntaryhmien auttamiseksi; kehottaa komissiota ottamaan turvapaikanhakijoiden alkuperämaiden kansalaisjärjestöt ja asiantuntijat mukaan parhaiten toimivien konfliktinestomekanismien ja -välineiden etsimiseen;
62. korostaa, että toimenpiteiden päällekkäisyyden välttämiseksi, maailmanlaajuisen avun vaikutuksen ja tehokkuuden maksimoimiseksi sekä sen varmistamiseksi, että pääpaino on kehityksessä, komission olisi jatkettava vahvaa vuoropuhelua paikallisten ja kansainvälisten kansalaisjärjestöjen, kansalaisyhteiskunnan ja paikallishallintojen kanssa kumppanimaissa ja YK:ssa muuttoliike-, pakkomuutto- ja pakolaispolitiikan suunnittelua, täytäntöönpanoa ja arviointia varten;
63. kiinnittää huomiota aikomukseen tarkistaa kehitysyhteistyötä koskevia ohjelma-asiakirjoja uusien muuttoliikettä koskevien yhteistyösopimusten tavoitteiden saavuttamiseksi; korostaa, että tässä tarkistamisessa on noudatettava kehitysyhteistyön tehokkuutta koskevia periaatteita ja se on tehtävä käymällä vuoropuhelua kumppanimaiden, eurooppalaisten ja paikallisten kansalaisjärjestöjen sekä yksityisen sektorin kanssa; pyytää, että parlamentti osallistuu täysimääräisesti kaikkiin tarkistustyön vaiheisiin, myös Euroopan kehitysyhteistyörahaston ohjelma-asiakirjoja koskevaan osuuteen; kehottaa jäsenvaltioita tarkistamaan kehitysapuaan, niin että se vastaa sitoumusta, jonka mukaan kehitysavun olisi oltava 0,7 prosenttia BKTL:sta, jotta saavutetaan kestävä kehityksen tavoitteet;
64. kehottaa tasapainoiseen keskusteluun EU:n ja sen ulkoisten kumppaneiden välillä; suosittelee, että EU ja jäsenvaltiot sitoutuvat tarjoamaan enemmän mahdollisuuksia unioniin suuntautuvalla laillisella maahanmuutolla, jonka tarkoituksena on suojelun hakeminen, työ tai koulutus taikka perheen yhdistäminen;
65. kehottaa jäsenvaltioita ja komissiota toteuttamaan kaikki tarvittavat toimenpiteet, jotta edistetään maahanmuuttajien rahälähetysten nopeampaa, halvempaa ja turvallisempaa siirtoa sekä lähetys- että vastaanottomaisissa muun muassa pienentämällä transaktiokustannuksia 19. syyskuuta 2016 pakolaisista ja muuttajista annetun New Yorkin julkilausuman mukaisesti;
66. on erittäin huolissaan Syyriassa jatkuvasta konfliktista, jossa siviileihin kohdistuva väkivalta, hyökkäykset siviili-infrastruktuuria ja sairaaloita vastaan ja kansainvälisen ihmisoikeuslainsäädännön loukkaukset viimeksi kuluneiden viiden vuoden aikana ovat johtaneet siihen, että puolet maan väestöstä on joutunut muuttamaan kotiseudultaan; kehottaa EU:ta ja jäsenvaltioita parantamaan konfliktien estämisen ja kriisinhallinnan keinoja ja ottamaan suuremman roolin naapurimaidensa konfliktien, erityisesti Syyrian konfliktin, ratkaisemisessa; antaa täyden tukensa Syyrian naapurimaille, jotka osoittavat

edelleen poikkeuksellista solidaarisuutta ottaessaan vastaan miljoonia pakolaisia rajallisista resursseistaan huolimatta; muistuttaa, että suuri osa näistä pakolaisista elää edelleen puutteellisissa oloissa ja että heidän mahdollisuutensa tulla laillisesti tunnustetuksi tai päästä terveydenhuolto- tai koulutusjärjestelmien piiriin tai työmarkkinoille ovat joko olemattomat tai vähäiset; on erittäin huolissaan Jordanian rajalla sijaitsevalla Rukbanin epävirallisella leirillä loukussa olevien 75 000 ihmisen kohtalosta ja humanitaarisesta tilanteesta; kehottaa EU:ta ja jäsenvaltioita jatkamaan ja tehostamaan yhteistyötään ja vuoropuheluaan Libanonin ja Jordanian kanssa ja lisäämään taloudellista tukea sekä kansainvälisten organisaatioiden että EU:n kanavien kautta sekä muiden pakolaisia vastaanottavien kolmansien maiden kanssa, jotta varmistetaan, että ensinnäkin pakolaisyhteisöt voivat elää ihmisarvoisissa oloissa ja käyttää peruspalveluja sekä saada oikeudet vapaaseen liikkuvuuteen ja työmahdollisuuksiin ja toiseksi että varat käytetään siihen mihin ne on tarkoitettu; korostaa, että tämän lisäksi vastaanottaville yhteisöille olisi annettava avustusta niiden talouden selviytymiskyvyn vahvistamiseksi;

67. panee merkille, että 18. maaliskuuta 2016 saavutetun jäsenvaltioiden ja Turkin poliittisen yhteisymmärryksen jälkeen etulinjan jäsenvaltioihin tulevien ihmisten määrä on pienentynyt; korostaa, että kansainväliset humanitaariset organisaatiot ovat julkisesti ilmaisseet tähän poliittiseen yhteisymmärrykseen liittyviä huolenaiheita, jotka liittyvät erityisesti kansainvälisen oikeuden ja ihmisoikeuksien kunnioittamiseen; on huolissaan Turkin tilanteesta ja sen mahdollisista vaikutuksista Turkin asemaan turvallisenä pidettynä maana; korostaa, ettei Turkin viisumivapautta saa pitää palkintona EU:n kanssa maahanmuuttoasioissa tehdystä yhteistyöstä vaan seurauksena siitä, että Turkki on täyttänyt tarkasti kaikki EU:n asettamat kriteerit; varoittaa kopioimasta tätä mallia muihin maihin, sillä kukin maa ja alueen erityispiirteet on otettava huomioon;
68. on erittäin huolissaan ihmisoikeustilanteesta Turkissa, jossa perusoikeuksia, kuten ilmaisun- tai kokoontumisvapautta, loukataan jatkuvasti, jossa maan kaakkoisosan väestö on oman hallituksen hyökkäyksen kohteena, jossa yli 30 000 valtion virkamiestä on erotettu virastaan poliittisin perustein ja jossa viranomaiset ovat sulkeneet yli 130 tiedotusvälinettä;
69. pitää valitettavana, että äskettäin allekirjoitetun EU:n ja Afganistanin muuttoliikesyömyksiä koskevan yhteisen etenemissuunnitelman laatimisen yhteydessä ei toteutettu kuulemista eikä noudatettu avoimuutta; toteaa, että etenemissuunnitelmassa keskitytään pääasiassa takaisinottoihin ja tarkastellaan joko vapaaehtoisesti tai pakkotoimin tapahtuvaa Afganistanin kansalaisten rajoittamatonta palauttamista; on huolissaan mahdollisista afganistanilaisiin turvapaikanhakijoihin kohdistuvista seurauksista, sillä he ovat vuonna 2016 toiseksi suurin EU:sta turvapaikkaa hakeva ryhmä; muistuttaa, että palauttaminen edellyttää kunkin yksittäistapauksen asianmukaista harkintaa ja turvapaikanhakijoiden oikeuksien täysimääräistä kunnioittamista, ja kehottaa EU:ta ja jäsenvaltioita antamaan tarvittavat resurssit, jotta nykyisiä hallinnollisia ja oikeudellisia menettelyjä voidaan nopeuttaa;
70. pitää erittäin valitettavana, että EU:n maahanmuuttopolitiikkaa koskevassa kehityksessä ja pakolaisasioita koskevissa toimenpiteissä EU ja jäsenvaltiot ovat päättäneet tehdä kolmansien maiden kanssa sopimuksia, joilla vältetään yhteisömenetelmään kuuluva parlamentaarinen valvonta; kehottaa komissiota sisällyttämään kaikkiin kolmansien maiden kanssa allekirjoitettuihin poliittisiin julkilausumiin ainakin kahdesti vuodessa toteutettava arviointimekanismi, jotta voidaan arvioida näiden sopimusten jatkamista tai

tekemistä; korostaa tarvetta sisällyttää ihmisoikeustakeet kaikkiin maahanmuutto- ja pakolaispolitiikkaa koskeviin sopimuksiin;

71. korostaa, että EU:n Afrikkaa koskevalla politiikalla on keskeinen merkitys vakaudelle ja kehitykselle tulevina vuosina ja vuosikymmeninä; katsoo, että EU:n on jatkossakin keskitettävä huomionsa Sahelin alueen ja Afrikan sarven maiden muodostamaan kaistaleeseen sekä sen pohjois- ja eteläpuolella oleviin epävakaisiin maihin; korostaa kehityksen, turvallisuuden ja muuttoliikkeen välistä yhteyttä ja kehottaa tekemään tiiviimpää yhteistyötä konfliktien ehkäisyssä ja hallinnassa sekä epävakauden, pakkomuuton ja laittoman muuttoliikkeen perimmäisiin syihin puuttumisessa, selviytymiskyvyn ja taloudellisten ja yhtäläisten mahdollisuuksien edistämässä sekä ihmisoikeusloukkausten ehkäisemisessä; katsoo, että EU:n on omaksuttava keskeinen rooli Libyan vakauttamisessa myös siksi, että libyalaisiin, pakolaisiin ja maahanmuuttajiin kohdistuvat jatkuvat ihmisoikeusloukkaukset voidaan lopettaa;

Asianmukaiset toimintatavat

72. panee merkille komission ehdotuksen uudeksi ja kunnianhimoiseksi ulkoiseksi investointiohjelmaksi, jolla voidaan toteuttaa investointeja EU:n naapurimaissa ja kehittyvissä kolmansissa maissa, edellyttäen, että ohjelma toteutetaan täysin avoimesti ja että investointien avulla parannetaan vastaanottavan maan toimintaedellytyksiä ja torjutaan korruptiota ja huonoa hallintoa; toteaa, että ehdotettua Euroopan kestävän kehityksen rahastoa rahoitetaan osittain Euroopan kehitysrahaston (EKR), Kehitysyhteistyön rahoitusvälineen (DCI) ja Euroopan naapuruusvälineen (ENI) määrärahoista, mikä tarkoittaa kehitysavun varojen käyttämistä yksityisen sektorin investointien edistämiseen; katsoo, että kolmansien maiden yksityisen sektorin tukemista samalla kun vahvistetaan hyvää hallintotapaa ja hyviä liiketoimintakäytäntöjä ei pitäisi esittää uutena toimenpiteenä ja sitä olisi entisestään tehostettava; kehottaa komissiota varmistamaan ulkoisten rahoitusvälineiden – esimerkiksi DCI:n ja EKR:n – ja hankkeiden välisen yhtenäisyyden, jotta EU:n tuessa voidaan keskittyä painopisteisiin ja välttää varojen ja ponnistusten sirpaloituminen; pitää tärkeänä, että toimissa sovelletaan järjestelmällisesti täydentävyyden periaatteita sekä tuettujen politiikkojen valinnan että niiden taloudellisen toteuttamisen osalta;
73. korostaa, että osana Euroopan ulkoista investointiohjelmaa uuteen Euroopan kestävän kehityksen rahastoon (EKKR) varatut 3,35 miljardia euroa vastaavat yli viittä prosenttia niistä kokonaisvaroista, joita monivuotisessa rahoituskehityksessä on saatavana EKR:stä, DCI:stä ja ENI:stä; kehottaa komissiota antamaan tarkempia tietoja tästä arviosta ja odotetuista vaikutuksista sekä kertomaan, mihin perustuu se oletamus, että jäsenvaltiot, muut lahjoittajat ja yksityiset kumppanit antavat rahastoon yli 44 miljardia euroa, vaikka eräät jäsenvaltiot eivät ole vielä osallistuneet edes nykyiseen erityisrahastoon;
74. suosittaa, että osoitetaan riittäviä varoja erityistoimiin, jotka kohdennetaan ajanjaksoon, jonka turvapaikanhakijat tai maan sisäiset pakolaiset joutuvat olemaan tilapäisissä suojelujärjestelyissä; katsoo, että tähän ajanjaksoon on kuuluttava runsaasti kasvun ja oppimisen mahdollisuuksia kaikille sukupolville: opetusta lapsille, ammatillista koulutusta nuorille aikuisille ja työtä aikuisille; katsoo, että näin voidaan varmistaa, että sitten, kun he voivat palata kotiin, he ovat ”uudistuneita” ja pystyvät antamaan kotimailleen uutta intoa, eivätkä ole vuosien turhan odottelun vuoksi turhautuneita ja vailla toivoa;

75. pitää myönteisenä komission ehdotusta monivuotisen rahoituskehyyksen tarkistuksesta etenkin siten, että EU:n talousarviolle annettaisiin entistä laajemmat välineet kriisien käsittelyyn; odottaa varainhoitoa koskevien säännösten ehdotetun tarkistuksen parantavan seurattavuutta ja edistävän moitteetonta varainhoitoa; korostaa, että muuttovirtojen taustalla oleviin syihin puuttumiseen sisältyy myös tuki kolmansien maiden valmiuksien kehittämiseksi;
76. korostaa, että EU:n on järjestettävä tavoitteidensa saavuttamiseksi ja politiikkansa toteuttamiseksi tarvittavat keinot (SEUT-sopimuksen 311 artikla), sillä ilman riittävää rahoitusta EU ei voi suorittaa siltä edellytettyjä tehtäviä eikä täyttää unionin kansalaisten odotuksia; painottaa, että toimimatta jättämisellä on inhimillisiä, poliittisia ja taloudellisia kustannuksia; panee merkille, että monivuotisen rahoituskehyyksen tarkistus tai viimeistään neuvottelut seuraavasta monivuotisesta rahoituskehyyksestä tarjoavat tilaisuuden tarkistaa muuttoliikkeeseen liittyviä ulkoisia välineitä ja myös lisätä EU:n talousarviomäärärahoja siten, että voidaan lopettaa tilapäisvälineet ja palauttaa talousarvion yhtenäisyys; korostaa painokkaasti tärkeää valvontatehtävää, joka Euroopan parlamentille olisi osoitettava myös tällaisissa asioissa; pitää erittäin valitettavana, että komissio ei ehdottanut määrärahojen lisäämistä ulkoisiin toimiin – vaikka kyseisen budjettikohdan varat ovat jo nyt varsin vähäiset – vaan siirsi varoja kehitysyhteistyövälineistä muuttoliikkeen hallintaa koskeviin toimenpiteisiin ja laiminlyö näin muita painopistealueita;
77. toteaa, että EU:n ulkoisten rahoitusvälineiden uusi keskittäminen turvallisuuteen, rauhanrakentamiseen ja konfliktien ratkaisuun, muuttoliikkeeseen sekä rajavalvontaan aiheuttaa uusia haasteita, jotka liittyvät näiden välineiden alkuperäisiin tavoitteisiin ja periaatteisiin;
78. korostaa, että uusien ja kroonisten katastrofien ja haavoittuvuustekijöiden torjuminen edellyttää pitkän aikavälin ennustettavissa olevia investointeja ja uuden kestävän kehityksen ohjelman noudattamista edistämällä erityisesti yhteistä riskinarviointia, suunnittelua ja rahoitusta humanitaarista apua, kehityskysymyksiä, rauhanrakentamista ja ilmastonmuutosta käsittelevien toimijoiden välillä;
79. pitää keskeisenä, että oikeusvaltioperiaate ja korruption torjunta ovat keskeisiä tekijöitä toiminnassa, jota EU harjoittaa lähtömaissa; korostaa, että kolmansille maille suunnattujen varojen käyttöä on valvottava riittävästi, jotta voidaan varmistaa, että ne todella käytetään niille suunniteltuihin tarkoituksiin;
80. panee merkille, että vaikka erityisrahastot ja tilapäiset rahoitusjärjestelyt auttavat yhdistämään resursseja ja tuovat nopeutta ja joustavuutta EU:n toimiin, ne voivat myös vaarantaa kehitysyhteistyön tehokkuutta koskevia periaatteita ja heikentää talousarvion yhtenäisyyttä ja parlamentin toimivaltaa budjettivallan käyttäjänä; kehottaa siksi vahvistamaan parlamentin roolia näiden välineiden käytön valvojana myös ohjauksiteoisiin osallistumisen avulla mutta ei ainoastaan siten; muistuttaa, että erityisrahastojen tehokkuus riippuu voimakkaasti jäsenvaltioiden valmiudesta antaa panoksensa ja täysimääräisestä osallistumisesta; vaatii, että tämänkaltaiset välineet on otettava Euroopan parlamentin valvontaan ja että laaditaan suuntaviivat niiden sisällyttämiseksi järjestelmällisesti unionin talousarvioon ja sen toimivallan piiriin;
81. palauttaa mieliin, että Vallettan huippukokouksessa vakauden lisäämiseksi sekä sääntelemättömän muuttoliikkeen ja pakkomuuton perimmäisten syiden ehkäisemiseksi perustettuun Afrikka-hätärahastoon piti antaa 3,6 miljardia euroa; kehottaa myös

jäsenvaltioita antamaan rahaston käyttöön 1,8 miljardia euroa, yhtä paljon kuin komissio;

82. kehottaa varmistamaan, että erityisrahastot noudattavat samoja sääntöjä ja määräyksiä, joita sovelletaan EU:n perinteisiin rahoitusvälineisiin ja jotka koskevat avoimuutta, kumppaneiden yhdenvertaista kohtelua ja kykyä antaa kumppaneille ennustettavissa olevaa ja oikea-aikaista rahoitusta;
83. on huolissaan siitä, että EU:n vuoden 2017 talousarvioesityksessä muuttovirtojen hallintaa tai kansainvälistä turvallisuutta koskeviin aloitteisiin osoitettavia määrärahoja lisätään EU:n koheesiorahastojen ja maailmalla toteutettavien toimien kustannuksella;
84. kehottaa EU:ta arvioimaan huolellisesti ja järjestelmällisesti laadukkaan humanitaarisen avun ja kehitysavun muodossa rahoitettujen toimien vaikutuksia muuttoliikkeeseen, pakkomuuttoon ja pakolaisiin;
85. korostaa, että paikalliseen tilanteeseen perustuvalla kohdennetulla tuella on ratkaiseva merkitys tehokkaalle ja tulospainotteiselle politiikalle ja että tällaisesta tuesta olisi neuvoteltava kolmansien maiden kanssa; kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita laatimaan selkeät ja mitattavissa olevat tavoitteet, jotka pyritään saavuttamaan johdonmukaisesti ja koordinoitusti muun muassa erityisrahastojen kaltaisten rahoitusvälineiden avulla;
86. pitää myönteisenä yhteisen turvallisuus- ja puolustuspolitiikan (YTPP) operaatioita, kuten EUCAP Sahel Niger ja EUNAVFOR MED SOPHIA, joita olisi vahvistettava edelleen keinoina suojata EU:n ulkorajoja ja ehkäistä ihmiskauppaa ja muuttajien salakuljetusta; kannattaa Naton kanssa tehtävää yhteistyötä ja EU:n aloitteita, kuten Europolin yhteistä operatiivista Mare-ryhmää (JOT), tiedustelutiedon keräämiseen ja salakuljettajien torjumiseen, mutta korostaa samalla, että maailmanlaajuisista liikkuvuutta ei saisi pitää uhkana vaan mahdollisuutena; muistuttaa tässä yhteydessä, että ihmishenkien pelastaminen merellä ja muuttajien oikeuksien varmistaminen ovat näissä operaatioissa ensiarvoisen tärkeitä; suosittelee YTPP-välineiden käyttämistä varhaisvaroitukseen (ennusteet), sovitteluun ja konfliktinratkaisuun ja korostaa, että konfliktitilanteissa on tärkeää suunnitella kestäviä ratkaisuja mahdollisimman varhaisessa vaiheessa;
87. palauttaa mieliin maaliskuussa 2015 sovitun kriisinhallintaa ja rauhanturvaamista koskevan EU:n ja YK:n strategisen kumppanuuden ja sen painopistealat vuosiksi 2015–2018; kannustaa unionia jatkamaan työtään, jotta voidaan ottaa huomioon muiden järjestöjen ja maiden keskeinen rooli ja helpottaa jäsenvaltioiden osallistumista; pitää valitettavana, että EU:n 28 jäsenvaltiosta ainoastaan 11 teki sitoumuksia 28. syyskuuta 2015 pidetyssä johtajien rauhanturvahuippukokouksessa; kehottaa EU:n jäsenvaltioita lisäämään huomattavasti sotilaidensa ja poliisiensa osallistumista YK:n rauhanturvaoperaatioihin;
88. kannattaa Euroopan investointipankin aloitteita, joilla tuetaan talouden selviytymiskykyä EU:n eteläisissä naapurimaissa ja Länsi-Balkanin alueilla hankkeilla, joiden avulla luodaan työpaikkoja, vahvistetaan talouden selviytymiskykyä ja vähennetään köyhyyttä Euroopan unionin ulkopoliitiikan mukaisesti;
89. kehottaa komissiota ja EUH:ta antamaan parlamentille ja yleisölle mahdollisimman pian yksityiskohtaisen katsauksen erilaisista rahoitusvälineistä ja -ohjelmista

16 prioriteettimaassa¹, joiden kanssa EU käy korkean tason vuoropuhelua muuttoliikkeestä, sekä siitä, miten nämä välineet ja ohjelmat sopivat yhteen jäsenvaltioiden ohjelmien kanssa maahanmuuttoa ja liikkuvuutta koskevan kokonaisvaltaisen lähestymistavan puitteissa; on erittäin huolissaan, että prioriteettimaiden joukossa on sortohallintoja, jotka ovat itsessään pääasiallinen syy pakolaisten maasta pakoon; muistuttaa, että tämä kokonaisvaltainen lähestymistapa on kaiken kattava kehys EU:n ulkoiselle muuttoliike- ja turvapaikkapolitiikalle, mutta toteaa, että viimeaikaisissa politiikka-aloitteissa tähän lähestymistapaan on viitattu hyvin vähän, ja kehottaa selventämään maahanmuuttoa ja liikkuvuutta koskevan kokonaisvaltaisen lähestymistavan merkitystä nykyisissä olosuhteissa sekä tarkastelemaan uudelleen maahanmuuttoa ja liikkuvuutta koskevaa kokonaisvaltaista lähestymistapaa Kansainvälisen siirtolaisuusjärjestön suositusten mukaisesti;

90. on tyytyväinen Euroopan muuttoliikeyhteyshenkilöiden lähettämiseen prioriteettimaihin ensimmäisenä toimenä EU:n ja kolmansien maiden välisen yhteistyön vahvistamiseksi muuttoliikkeen alalla; kehottaa lisäämään EU:n valtuuskunnissa sisä- ja oikeusasioiden parissa työskentelevää henkilöstöä, jonka selkeänä toimeksiantona on kehittää koordinoitua jäsenvaltioiden välillä;
91. korostaa tarvetta soveltaa Brysselistä johdettavan keskitetyn lähestymistavan sijasta hajautettua lähestymistapaa hyödyntämällä paremmin EU:n valtuuskuntia – joista on hyvin lyhyessä ajassa tullut erittäin arvokas väline – ja soveltamalla suurempaa joustavuutta ja lyhempiä ohjelmakausia etenkin riskialttiissa maissa; kehottaa nimeämään alueellisia koordinaattoreita, joilla olisi valmiudet johtaa kehitystä ja yhteistyötä sekä ulkosuhteita, jotta varmistetaan paikalliseen tilanteeseen perustuva johdonmukainen lähestymistapa;
92. suosittelee, että edistetään EU:n tuella kolmansissa maissa toteutettavia tiedotuskampanjoita, joilla tiedotetaan kansalaisille heidän liikkuvuutta koskevista oikeuksistaan ja velvollisuuksistaan ja varoitetaan heidän matkalla mahdollisesti kohtaamistaan – etenkin salakuljettajiin ja ihmiskauppiaisiin liittyvästä – vaaroista, jotta heitä voidaan auttaa tekemään mahdollisimman kattavaan tietoon perustuva päätös;
93. pyytää hyödyntämään paremmin kumppanuusohjelmia ja TAIEX-ohjelmaa parhaiden käytäntöjen vaihtamisen ja koulutuksen lisäksi myös kehitysyhteistyöhön kiinnittäen erityistä huomiota paineen alaisiin maihin;

o

o o

94. kehottaa puhemiestä välittämään tämän päätöslauselman neuvostolle, komissiolle ja komission varapuheenjohtajalle / unionin ulkoasioiden ja turvallisuuspolitiikan korkealle edustajalle sekä muuttoliikeagendaan perustuvassa uudessa kumppanuuskehyksessä kolmansien maiden kanssa määriteltyjen 16 prioriteettimaan hallituksille sekä muuttajia ja pakolaisia edustaville ja heidän kanssaan työskenteleville kansalaisyhteiskunnan järjestöille.

¹ Etiopia, Eritrea, Mali, Niger, Nigeria, Senegal, Somalia, Sudan, Ghana, Norsunluurannikko, Algeria, Marokko, Tunisia, Afganistan, Bangladesh ja Pakistan.